

[Kai Moltke.]

Se, nu er det forslag, der foreligger, jo for det første en antydning om et større eget indskud, og det afhænger jo så igen af den forhåndenværende kapital, og for det andet om en kortere løbetid for de lån, der ydes. Ja men se, kortere løbetid for de lån, der ydes, medfører ganske vist større udgifter og højere husleje, men det er jo dog en indskrænkning af realkreditens omfang på længere sigt, som ikke umiddelbart er i stand til at korrigere eller rette en i sig selv uholdbar betalingsbalance.

Og så står vi her, lad os sige med to provisorier, det ene er regeringens beslutning om at standse en stor del af de offentlige arbejder, så vidt man kan se ikke blot statens, men også kommunernes. Ja, jeg hørte et hjertesuk fra venstres ordfører, som jeg i og for sig forstår. Det ville måske være mere praktisk, at man dér, hvor vi har store arbejdsløshedsprojekter, ikke standser de offentlige arbejder; det er bedre at udbetale arbejds løn for produktivt arbejde end for beskæftigelsesarbejde.

Her tror jeg nok man skal kræve en udførlig redegørelse fra regeringen. Hvad er det for offentlige arbejder, man agter at indstille? Lad os få en konkret liste over dem, for det genspejles jo i det mindste ikke i det foreliggende finanslovsforslag. Her må jeg naturligvis sige, at det at udskyde offentlige arbejder mange gange betyder, at man fordyrer de offentlige arbejder. Det vil sige, at man i dag foretager visse foranstaltninger for så at stå med større forpligtelser og større udgifter den dag i morgen. Derfor betragter jeg det, når man ikke kan få detailoplysning om, hvad det drejer sig om, som en yderligere forlængelse af en eksisterende økonomisk krise, ikke mindst på beskæftigelsesområdet.

Og så er det jo ikke ligegyldigt, hvad det er, man vil indskrænke. Hvor det gælder militære nyanskaffelser, hvor det gælder det militære byggeri og anlægsarbejde, ja, dér må man for min skyld hellere end gerne stryge det hele, men når man derimod i den

socialle situation, vi befinder os i, begynder at tale om indskrænkning af byggeriet, hvor det drejer sig om åndssvageanstalter, hvor det drejer sig om hospitaler, hvor det drejer sig om sociale institutioner, så understreger noget sådant jo en helt asocial indstilling ved at udskyde sociale reformer, der allerede i allerhøjeste grad er sakket bagud.

Dernæst er spørgsmålet om vor store udenlandske gæld rejst her i dag. Med denne udenlandske gæld på tilsammen 12,2 milliard kr. ligger det jo sådan, at de 6,6 milliarder kr. skyldes det offentlige lån i udlandet, og henimod 3 milliarder kr. skyldes låntagning til kommunale udgifter, til anlæg af elværker og en række lignende sager. Når tingene ligger sådan, at kommunerne i en årrække for at udføre nødvendige anlægsarbejder og føre en nødvendig moderne politik har været henvist til at optage lån, så kan jeg ikke se andet, end at man, når man standser den udenlandske lånoptagelse fra kommunernes side — og det er jo blevet en nødvendighed af hensyn til betalingsbalancen — ganske anderledes dybtgående må prøve at skaffe kommunerne de fornødne midler til at gennemføre de mest påtrængende opgaver. Ud fra disse præmisser hilser jeg med glæde det af socialdemokratiet fremsatte forslag om, at man fra statens side stiller midler til rådighed for kommunernes vigtigste virksomhed. Spørgsmålet er blot, om den sum, man her foreslår i sit ændringsforslag, vil vise sig tilstrækkelig, når dørene er lukket for den udenlandske låntagning, som alt tyder hen på at de er.

Dernæst glider vi ind i et vigtigt problem, som hedder, at nu må vi igen efter nogen tids pause til at beskæftige os praktisk med det, som hedder indkomstpolitik. Men hvad plejer grundlaget for den i Danmark førte indkomstpolitik at være? Det plejer at være opretholdelsen af den sociale status quo, sådan at alle grupper af samfundets borgere i lige grad tilgodeses, hvor det drejer sig om fordelingen af det, man kalder kagen. For mig betyder indkomstpolitik noget andet. Det betyder en målsætning for socialister og